

Refleksion til Store Bededag 2020. Hjemmeandagt.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham! Derfor: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne. Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!«

Matthæusevangeliet 7,7-14

Den gamle skik med at lade klokkerne ringe for at minde om bøn og andagt er nu taget op igen. I en fælles pressemeddelelse opfordrer folkekirkens biskopper i dag kirkerne rundt om i landet til at fastsætte aftenringningen til kl. 17 hver dag og fortsætte aftenringningen indtil coronavirus ikke længere hærger landet.

"Gennem den fælles klokkringning kan kirkerne stå sammen om at minde befolkningen om, at selvom vi er adskilte, er vi sammen om den situation, vi alle befinder os i", lyder det fra biskop i Aalborg Stift, Henning Toft Bro.

"Når klokkerne lyder, kan vi alle sende en kærlig tanke til og bede for alle dem, der er særligt berørte af den alvorlige virkelighed, vi alle befinder os i," tilføjer Henning Toft Bro. – Sådan lød det i nyhederne den 24. marts i år. Kirkerne skal kalde til fælles bøn for alle, der er særligt berørte af den alvorlige virkelighed, vi befinder os i. Bøn, det at bede, er blevet aktuelt, det er noget, der snakkes om i nyhederne.

I dag er det bods- og bededag: en dag, der ikke umiddelbart har appel til det moderne menneske, nok nærmest tværtimod. I gamle dage var den blot en af mange, en af en række bods- og bededage, som blev brugt i forsøget på at takle ulykker og katastrofer. Man måtte jo dengang leve med, at sygdom og uvejr når som helst kunne ramme det kendte, det trygge hverdagsliv og kunne forandre det fuldstændigt. Man måtte i høj grad leve med, at livet er sårbart og udsat. Særligt, når der var krig – eller en epidemi gik hen over landet, særligt da blev der anordnet ekstraordinære bods- og bededage – for hvad skulle man ellers? Hvad i alverden skulle man gøre. – Ja, hvad skal vi gøre? For nu er vi pludselig i en situation, der kan ligne, hvad man erfarede i gamle dage. Nu er vi pludselig meget sårbare igen. Det er underligt at opleve, og det kalder noget frem i os, som ikke plejer at være så markant til stede, som det er lige nu. Først og fremmest en stor

hjælpsomhed, hvilket er utroligt positivt: at så mange bakker op om ønsket om at passe på sårbare grupper - og dernæst også nogle tanker, tror jeg, omkring livet: hvad er vigtigt, hvad er det, der betyder noget, og hvad er egentlig mest overflade. Med tankerne følger desværre også en angst, en uro: er der noget af det eller nogen af dem, der virkelig betyder noget for mig, der vil blive taget fra mig pga. krisen? Kommer jeg aldrig til at kunne give et kram igen, eller få et kram igen? Mister jeg nogen af mine kære? – Det er alvorlige tanker, som vi skal kunne leve med ikke bare i morgen og den næste uge, men flere måneder endnu. Hvordan gør vi det? Blandt andet ved at folde hænderne og bede. I dag er det bods- og bededag, som er resultatet af, at de mange forskellige bods- og bededage blev samlet i én: i en almindelig faste- bods- og bededag på 4. fredag efter påske. At den ligger netop på en fredag, er fordi, Jesus døde på en fredag, døde som en bod for vi menneskers synder, men at bededagen ligger midt i tiden her efter påske, som i kirken i den grad er en glædestid, hvor faste og knælende bøn faktisk er forbudt ifølge en beslutning taget på et kirkemøde i 325, det er nok ikke det heldigste. Om det er det, der er årsagen til, at dagen ikke just er blevet nogen stor helligdag i danskernes øjne, er ikke sikkert, men faktum er i hvert fald, at lige nu, hvor foråret er godt i gang, og der er mange fornøjelige ting, man kan tage sig til, lige nu siger det normalt ikke danskerne så meget at skulle gå ind i kirken for at gøre bod og bede. Tankerne er simpelthen ude i havecentret eller på de omliggende marker i stedet. Normalt – for i år bliver det måske anderledes? Godt nok kan vi ikke gå ind i kirkerne og samles til bøn, men måske lytter vi i år ekstra meget til kirkeklokkerne i dag og sender en bøn op til Gud for alle, der er særligt berørte af den alvorlige virkelighed, vi befinder os i. I hvert fald tror jeg, at bøn får mere plads i vores verden i disse uger og måneder – også trangen til at sige tak, fordi der er nogle, der yder en kæmpe indsats for at hjælpe os, hvis vi bliver syge, for at finde en behandling, for at skaffe værnemidler, for at udvikle en vaccine.

Bods-tankens, der også hører dagen til, forekommer os stadig fremmed, tror jeg, og jeg synes heller ikke, den skal fylde for meget i os lige nu – for sygdommen kan komme til os alle, det er ikke vores egen skyld, hvis vi bliver smittet. Vi skal tage vore forholdsregler, men vi kan smittes alligevel – og kan komme til at smitte andre. Hvis der er noget, vi skal være bodfærdige over, er det da: hvis vi undlader at synge med, når Mads Steffensen og Philip Faber leder fællessang fredag aften ☺.

Men bønnen kan vi roligt ty til i tillid til, at Gud hører os – det er det, vi får at vide i dagens evangelium, hvor det lyder: "Bed, så skal der gives jer, søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer". - Dejligt kan vi fristes til at tænke: så er det bare med at klø på, for så er vores problemer da løst. Sådan skal det nu næppe tolkes – bøn er ikke nogen ønskekonzert, der mere eller mindre automatisk udløser den opfyldelse, vi på stående fod helst vil have – og det ved enhver, der har bedt, jo også godt. Desværre er det nok lige præcis det, der gør, at vi nogle gange

holder op igen med at bede, fordi vi er tilbøjelige til at begrænse Guds svarmulighed til det svar, vi selv forestiller os at få. Men det går ikke, for i så fald gør vi bøn til noget alt for snævert og småt. Bønnen er vores talerør til Gud, hvorigennem vi må fortælle ham alt i den form, vi selv ønsker. Den er vores vej til Guds øre, og hvis vi hører godt efter, kan vi også høre Guds svar – vi skal bare huske på, at det er hans svar, og at det kommer gennem mange forskellige kanaler. Måske hører vi i disse tider et menneske sige til os: "Det skal nok gå" – og vi tænker selv: ja, det skal det – men jeg er ikke sikker på, at det kommer til at gå, som jeg gerne vil. – En tankegang, der kan være svær at håndtere – medmindre, vi tør gribe fat i bønnen igen og sige: "Uanset hvordan det går Gud, så lov mig, at du går med. Og så skal det nok gå alt sammen". – Sådan en bøn håber jeg, at vi kan bede i dag for og med hinanden i bevidstheden om, at vi også i 2020 har brug for en bededag. Amen.

Bøn

Gud, vi beder dig for alle, som er ramt af corona og for dem, som er fyldt med frygt og bekymringer! Vær hos os alle, at vi må fyldes af din fred, Gud, en fred, som overgår al forstand, en fred, som vi ikke kan finde i os selv, hvis du ikke planter den i os! Amen.

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn, komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelse

"Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred."